

ע"פ 7299/19 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית, פלונית

בבית המשפט העליון

ע"פ 7299/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פלוני

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. פלונית
3. פלונית

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט אב"ד א' דראל, השופטת ע' זינגר והשופטת ח' מאק-קלמנוביץ) בתפ"ח 6319-09-16 מיום 19.9.2019

תאריך הישיבה: ז' בכסלו התש"ף (05.12.19)

בשם המבקש: עו"ד מיכאל עירוני

בשם המשיבות: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים א' דראל, ע' זינגר ו-ח' מאק-קלמנוביץ) בתפ"ח 6319-09-16 מיום 19.9.2019, במסגרתו הושת על המבקש עונש מאסר בפועל של 54 חודשים, 30 חודשים מאסר מותנה ותשלום פיצויים לשתי מתלוננות בסך כולל של 40,000 ש"ח.

עמוד 1

1. ביום 28.8.2016 הוגש כתב אישום נגד המבקש המחזיק שלושה אישומים. ייאמר מיד שהמבקש זוכה מהאישום השלישי מפני שלא הובאו ראיות לביסוסו ועל כן נתמקד רק בשני האישומים הראשונים.

על פי האמור בכתב האישום, המבקש עבד בתקופה הרלוונטית כחובש ונהג אמבולנס וכן כמתנדב-כונן במגן דוד אדום. נטען כי הוא ניצל את תפקידו ואת רכב האמבולנס כדי לבצע במתלוננות מעשים מיניים.

על פי האישום הראשון, ביום 25.1.2015 בשעות הערב, בילתה המתלוננת א' עם חברותיה במרכז ירושלים ובשלב מסוים חשה ברע ואיבדה את הכרתה. עוברי אורח סייעו לה, העירו אותה והזעיקו עזרה ראשונה. המבקש הגיע למקום וטיפל ב-א', כאשר תוך כדי הטיפול ציינה בפניו חברתה כי ייתכן שהיא בהריון. המבקש אמר ל-א' כי הוא יכול לבדוק אותה אם תיכנס לאמבולנס. באמבולנס בעל המבקש את א' באמצעות החדרת אצבעותיה לאיבר מינה ולאחר מכן החדרת אצבעותיו שלו גם כן לאיבר מינה, הכול בהסכמתה שהושגה במרמה לגבי מיהות המעשה. בגין מעשים אלו יוחסו לו עבירות של גרם מעשה אונס ואונס.

על פי האישום השני, בחודש אפריל 2015 פגש המבקש באקראי את מתלוננת ג'. המבקש יצר קשר טלפוני עמה והציג את עצמו בכזב כגרוש בן 26 המבקש לפתח איתה קשר זוגי. כתוצאה ממצג השווא ובעקבות דרישותיו של המבקש, הסכימה ג' לקיים עם המבקש מגע מיני מוגבל. בין היתר, המבקש החדיר את איבר מינו לפיה של ג' בהסכמתה שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה, בעל אותה באמצעות החדרת אצבעותיו לאיבר מינה שלא בהסכמתה, וביצע בה מעשים מגונים - חלקם שלא בהסכמה וחלקם בהסכמתה שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה. בגין מעשים אלו יוחסו לו עבירות של מעשה סדום, אונס, מעשה מגונה וגרם מעשה מגונה.

2. בהכרעת דינו המפורטת מיום 17.6.2019 הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בכל המיוחס לו באישום הראשון. כמו כן, הרשיע בית המשפט את המבקש באישום השני במעשה סדום ובמספר עבירות של מעשה מגונה וזיכה אותו מאונס שיוחס לו באישום זה מחמת הספק. בית המשפט הדגיש שאמנם חלק מהמעשים נעשו בהסכמה, אך ההסכמה הושגה בדרך של מרמה. לאור האמור, השית בית המשפט על המבקש את העונשים אשר פורטו לעיל.

3. ביום 4.11.2019 הגיש המבקש הודעת ערעור על הרשעתו ולחלופין על גזר דינו. לצד הודעת הערעור הוגשה גם הבקשה שלפני לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל ותשלום הפיצויים לשתי המתלוננות עד להכרעה בערעור.

4. לטענת המבקש קיים סיכוי של ממש שערעורו יתקבל. בטיעונו הוא הדגיש שבית המשפט המחוזי התעלם באופן שיטתי מהסתירות שהתגלו בעדויות התביעה. זאת לעומת מתן דגש בלתי פרופורציונלי לסתירות שמצא בראיות ההגנה. מסקנות בית המשפט לא הושתתו על ראיות, כי אם על הנחות בלתי מבוססות. לכן, חרף ההלכה שבית המשפט של ערעור אינו נוהג להתערב בממצאי עובדה, מקרה זה נכנס לגדרם של אותם מקרים בהם ערכאת הערעור תעשה כן. במסגרת זו יש לקחת בחשבון כי המבקש לא שהה ולו יום אחד במעצר במהלך ההליך הפלילי שהתנהל נגדו, כאשר לצד זאת הוא התייצב לכלל הדיונים. זאת, שעה שהרשויות לא מיהרו להגיש נגדו כתב אישום. בנוסף, המבקש נעדר עבר פלילי. מכאן שאין כל חשש שימלט מאימת הדין. על כן, במאזן האינטרסים, נוכח נתוני האישום של המבקש ונסיבותיו האישיות, אין במתן עיכוב ביצוע העונש כדי לפגוע באינטרס הציבורי. לעומת זאת, יש בדחיית הבקשה לעיכוב ביצוע כדי לפגוע במבקש פגיעה ממשית אם יתקבל ערעורו.

5. מנגד, לטענת המשיבה, המבקש תוקף בערעורו ממצאי עובדה ומסקנות מהימנות של הערכאה הדיונית, ואין מקום לשעות לטענות אלו, ודאי לא באכסניה זו של בקשה לעיכוב ביצוע העונש. עונש המאסר שהושת על המבקש הוא עונש משמעותי, וקשה לסבור כי גם אם ערעורו על חומרת העונש יתקבל, עונש המאסר יומר בעונש אחר מתון יותר. בנוסף, אין זה נכון שהתביעה השתתתה בהגשת כתב האישום נגש המבקש, שעה שהמעשים בהן הורשע אירעו בין חודש ינואר 2015 לחודש אפריל 2015 וכתב האישום הוגש נגד המבקש בחודש ספטמבר 2016.

6. לאחר עיון בבקשה ושמיעת טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי עונש מאסר אשר הושת על נאשם יבוצע מיד לאחר מתן גזר הדין, למעט במקרים חריגים, ואין בהגשת ערעור כשלעצמה כדי להצדיק עיכוב ביצוע גזר הדין (ע"פ 4722/18 חסן נ' מדינת ישראל (17.7.2018); ע"פ 3512/19 עוקאשה נ' מדינת ישראל (30.5.2019); ע"פ 3891/19 זוארץ נ' מדינת ישראל (12.6.2019)). לצורך הכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע, יש להביא בחשבון בין היתר את טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; חומרת העבירות ונסיבות ביצוען; משך תקופת המאסר; עברו הפלילי של המבקש; התנהגותו במהלך הליכי המשפט; נסיבותיו האישיות (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: עניין שוורץ); ע"פ 2745/18 אבו שארב נ' מדינת ישראל (9.4.2018)). הנטל לשכנע את בית המשפט כי בנסיבות המקרה נסוג האינטרס הציבורי שבביצוע מידי של מאסר בפני האינטרס של המורשע בדין, מוטל על מבקש עיכוב הביצוע (עניין שוורץ; ע"פ 9238/17 פלוני נ' מדינת ישראל (5.12.2017); ע"פ 7498/19 סבר נ' מדינת ישראל (20.11.2019); ע"פ 7557/19 יעקב נ' מדינת ישראל (20.11.2019)).

7. בענייננו מעלה המבקש טענות רבות כנגד הכרעותיו של בית המשפט המחוזי, אך תורף הדברים הוא, תקיפת ממצאי העובדה והערכת המהימנות של בית המשפט המחוזי. על כן, מבלי להביע עמדה נחרצת על אודות סיכויי הערעור, לפני המבקש ניצבת משוכה די גבוהה לשכנע בצדקתו. אוסיף כי המבקש גם לא עמד בנטל להראות כי מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מן הכלל של ריצוי מידי של עונש המאסר בפועל. זאת גם בהתחשב בתקופת המאסר שהושתה על המבקש, שאינה קצרה, כאשר אין חשש ממשי כי דחיית הבקשה תרוקן את הערעור על גזר הדין מתוכו. ועוד, בהינתן סוג העבירות בהן הורשע המבקש, הרי שגם קיים אינטרס ציבורי משמעותי התומך בריצוי מידי של העונש (ראו גם: ע"פ 7474/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (24.11.2019)). אכן, המבקש לא נעצר עד תום משפטו, אך דרכו של עולם שבקשות מסוג זה מוגשות בדרך כלל כאשר המורשע בדין לא היה מאחורי סורג ובריה במהלך משפטו.

8. ובשולי הדברים, אין כל מקום לעכב את תשלום הפיצויים למתלוננות. ממילא לא נטען, קל וחומר לא הוכח, כי אם יזכה המבקש בערעורו לא יהיה באפשרותו לגבות את כספו בחזרה (ראו למשל: ע"פ 2701/16 בר נ' מדינת ישראל (15.6.2016)).

הבקשה נדחית.

המערער יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 2.1.2020 עד השעה 10:00 בימ"ר ניצן, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה

עמוד 3

למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ז' בכסלו התש"ף (5.12.2019).

שׁוֹפֵט
